

Fra anden Side, fra Regeringens eget Parti, har man paa det allerbestemteste benægtet, at noget saadant kunde og burde lægges i den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser. Men at disse Udtalelser have været Genstand for en saa overordentlig forskelligartet Fortolkning, er dog det bedste Bevis paa, at de have været uklare, og det har Regeringen ogsaa i ikke ganske ringe Grad maattet bøde for.

Jeg synes da, at der kunde have været mere Anledning for den højtærede Konseilspræsident til at søge at bringe mere Klarhed til Veje paa dette Punkt i Stedet for med saa stor Harme at kaste sig over mig, fordi jeg har peget paa faktisk tilstedeværende Kendsgerninger. Tværtimod forekommer det mig, at den højtærede Konseilspræsident under sine Udtalelser her under denne Forhandling kun har bidraget til at forøge Uklarheden. De Bemærkninger, han fremsatte om de 50,000 Mand ved Esbjerg i Tilfælde af et Fredsbrud, en Konflikt imellem England og Tyskland, skal jeg vogte mig for at komme nærmere ind paa. Jeg tror ikke, det vilde være gavnligt. Jeg skal kun sige, at det vistnok maa vække nogen Andren, og at man maa stille sig meget tvivlende overfor, hvilke Planer om den endelige Ordning af vore Forsvarsforhold, der kan ligge bagved en Udtalelse om, at vi skulde være i Stand til at udfolde en saa overordentlig stor Styrke i det sydlige Jylland i Tilfælde af en Krig mellem de to Magter. Det er atter en af disse Udtalelser, som spreder Uklarhed i Stedet for, at man skulde bestræbe sig for at skaffe Klarhed paa dette Omraade. At den højtærede Konseilspræsident med saa stor Styrke fremdrog denne enkelte Udtalelse af mig og derpaa begrundede, at man neppe kunde naa til noget Samarbejde med den Gruppe, hvortil jeg hører, viser mig jo egentlig kun een Ting, nemlig den, at den højtærede Konseilspræsident for Tiden ikke er videre stemt for et saadant Samarbejde, og det faar saa blive hans Sag; det skal jeg ikke indlade mig paa at kritisere. Jeg skal kun sige, at det forekommer mig forbavsende efter Regeringens og Regeringspartiets ikke meget stærke Stilling, at de virkelig kunne mene at sidde i saa stor politisk Velstand, at de ville afvise paa en saa skarp Maade et i Virkeligheden saa velment Tilsagn om Støtte som det, der er fremkommet fra vor Side under denne Forhandling.

Med Hensyn til Stillingen under Valgkredsene kan jeg henholde mig til, hvad

det ærede Medlem for Assens (Berntsen) har udtalt. Jeg forstod jo nok den halvkvædede Vise, den ærede Konseilspræsident lod os høre. Jeg forstod jo nok dette, at med Gruppen som saadan kan man ikke saa godt forhandle, men man kan jo nok forhandle med de enkelte Mænd, og man kunde maaske ikke have saa meget imod at se de nuværende Medlemmer erstattede med andre. Ja, vi faa nu at se, hvorledes det dermed gaar. Jeg kan kun sige, at efter alt, hvad der er mig bekendt, tror jeg, at vi i vor Gruppe kunne glæde os ved saa godt og trofast et Sammenhold som nogen Sinde, og jeg tror heller ikke, der blandt det forhandlende Venstres Vælgere er nogen, der har Lyst til at falde de Mænd i Ryggen, som de have staaet sammen med i gode og onde Dage, og som ere de samme nu, som de have været altid.

Men, som sagt, hvorledes dette end forholder sig, vil det, der her er foregaaet, ikke i nogen Maade forandre vor Stilling og Optræden overfor den højtærede Regering. Naar vi mene at burde gøre alt, hvad vi i Overensstemmelse med vor Overbevisning kunne gøre for, at Regeringen kan fortsætte sin Virksomhed, ville vi gøre det ganske uanset, om den høje Regering ser mildt eller surt til os; det er slet ikke for dens skønne Øjnes Skyld, det sker; det er, fordi vi mene, at det for Tiden baader Venstres Sag bedst, at denne Regering bliver siddende, idet vi ikke se, at den paa parlamentarisk Grundlag kan finde nogen Afløser i Øjeblikket, og ogsaa fordi vi ønske at fremme det rent saglige Arbejde, og fordi vi mene, at Ledelsen af dette saglige Arbejde i det hele er i gode Hænder hos den høje Regering. Regeringen vil derfor faa at se, naar nu disse Lovforslag, som ere bebudede, og flere til komme til at ligge paa Tingets Bord, saa ville vi arbejde for disse Forslag, for saa vidt vi ere i Stand til at billige dem, med samme Varme og Interesse, som vi tidligere altid have vist overfor Forslag fremkomne fra den ærede Regering. Vi ville ikke i mindste Maade lade vor Holdning afhænge af de mindre venlige Følelser, som have vist sig overfor os under denne Forhandling; men jeg tror ogsaa, at det vil gaa saaledes, at Regeringen mere end een Gang i Samlingens Løb vil have Lejlighed til at skønne, at den hos os altid vil kunne vente redebon Støtte og Hjælp til at gennemføre de Sager, der ligge den paa Sinde, saa længe naturligvis som det er os muligt efter vor Overbevis-